

ΨΗΦΙΔΩΤΟ

Ποιητική συλλογή

Ειρήνη Κτενίδου

ISBN: 978-618-00-5616-7

Πληροφορίες Βιβλίου

Συγγραφέας: Ειρήνη Κτενιδού

Τίτλος: Ψηφιδωτό

Έτος Έκδοσης: 2024

ISBN: 978-618-00-5616-7

Ιδιωτική Έκδοση Εκτός Εμπορίου

© Copyright 2024

Ειρήνη Κτενιδού

E-mail: eirinikt123@gmail.com

Το παρόν έργο προστατεύεται από την άδεια **Creative Commons Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Χωρίς Παράγωγα 4.0 Διεθνές (CC BY-NC-ND 4.0)**. Για να διαβάσετε τους πλήρεις όρους της άδειας, επισκεφθείτε:

<https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/>

Με την επιφύλαξη παντός νομίμου δικαιώματος σύμφωνα με τους νόμους περί πνευματικής ιδιοκτησίας **N.2387/20 τροποποίηση 2121/1993** και τη **Διεθνή Σύμβαση της Βέρνης (N.100/1975)**.

Απαγορεύεται, χωρίς τη γραπτή άδεια του δημιουργού, η οποιασδήποτε μορφής αναπαραγωγή, αναδημοσίευση, αποθήκευση, μετάδοση, εκπομπή, μετάφραση, διασκευή ή άλλη προσαρμογή ολόκληρου του έργου αυτού ή ουσιώδους τμήματός του.

Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα Έργα

Το βιβλίο διανέμεται ελεύθερα και νόμιμα στο διαδίκτυο από τον δημιουργό του.

Περιεχόμενα

1. Ανοικτή επιστολή.....	σελ.4
2. Ψηφιδωτό αυτογνωσίας.....	σελ.5
3. Κοίταξέ με	σελ.6
4. Οι Στάχτες μου και η Άνοιξη	σελ.8
5. Φυλλοβόλα Δέντρα	σελ.11
6. Δεσμοί Συνειδήσεων	σελ.13
7. Αντιφατική Ντίσκο	σελ.15
8. Ψηφίδες Αζιτών	σελ.17
9. Η Πριγκίπισσα	σελ.18
10. Η Γη Όλη Μιλούσε	σελ.20
11. Εσύ, ο Άλλος Εγώ	σελ.21
12. Η τρωτότητα των ντουέτων	σελ.24
13. Μπλε πετρούλες	σελ.25
14. Ανάπαυλα και απόηχος	σελ.27
15. Δέκα λόγοι για να περπατάς πολύ	σελ.29
16. Ονειρικές αντιφάσεις	σελ.31
17. Ο καιρός εκεί που είσαι	σελ.33
18. Ανακάλυψη του προφανούς	σελ.34
19. Εξομολόγηση του Ευχαριστώ	σελ.35
20. Τελευταία ψηφίδα	σελ.36

Ανοικτή επιστολή

*Μια μικρή γέφυρα χτίζω,
ανάμεσα στο δικό μου σύμπαν
και στο δικό σου,
ανάμεσα στις σιωπές μου και στις σκέψεις σου.*

Σε σένα απευθύνομαι.

*Ο εγωισμός μου,
σαν άνθρωπος που ψάχνει το νόημα.
Κάθε λέξη εδώ είναι μια ρωγμή,
ένα άνοιγμα για να περάσεις.*

*Μην αναζητάς το τέλειο,
γιατί τέλειοι δεν είμαστε.*

*Οι σίχτοι είναι μόνο καθρέφτες
που δείχνουν ότι εσύ φέρνεις μαζί σου.*

Εσύ είσαι ο δημιουργός τώρα.

Πιάσε το χέρι μου και γράψε...

Ψηφιδωτό αυτογνωσίας

*Σε ένα καθρέφτη που χωρίζει την ψυχή μου στα δύο,
αναζητώ τα κομμάτια του εαυτού μου,
τις σκιές που παλεύουν με το φως.*

*Ψάχνω μέσα σε κάθε θραύσμα του,
σ' αυτές τις κρυμμένες ψηφίδες,
να βρω την αλήθεια μου.*

*Είναι η σιωπή που με ηρεμεί,
που με οδηγεί στις πιο σκοτεινές μου γωνιές,
σε όσα έχω παραμελήσει να δω.*

*Είναι τα κομμάτια της ψυχής μου,
που κολλάω με επιμονή,
ένα προς ένα.*

*Κάθε ψηφίδα ένα λάθος, μια αρετή,
μια ελπίδα που καίει,
μια πληγή που θεραπεύει.*

*Εδώ, ανακαλύπτω ποια είμαι,
συνθέτω το πορτρέτο μου
με λέξεις και σιωπές.*

Κοίταξέ με

Κοίταξέ με,
όχι όπως με βλέπει ο κόσμος,
αλλά όπως είμαι,
χωρίς μάσκες και προσχήματα.

Δεν είμαι μόνο το χαμόγελο,
ούτε το βλέμμα που αναζητά επιβεβαίωση.

Είμαι οι ρωγμές μου,
οι σκιές που σέρνω πίσω μου
κι αυτές που κρύβω στο φως.

Μη φοβηθείς την αλήθεια μου
είναι βαριά, αλλά όχι ασήκωτη.

Είναι γεμάτη ερωτήσεις
που ακόμα παλεύουν για απαντήσεις.

Κοίταξέ με,
κι αν δεις θλίψη στα μάτια μου,
μην την πάρεις για αδυναμία.
Είναι το χρώμα μου, η δύναμή μου
η βροχή που ξεπλένει τα ψέματα.

Μη σταθείς μόνο στα λάθη μου
είναι τα σκαλοπάτια που ανέβηκα
για να φτάσω εδώ.
Είναι τα σημάδια που μου έδειξαν
ότι το ταξίδι έχει αξία.

Κοίταξέ με,
και ίσως δεις κάτι από σένα.
Γιατί είμαι το ίδιο φθαρτή,
το ίδιο αναζητώ την αλήθεια.

*Κοίταξέ με.
Και δεξ εσένα.*

Οι Στάχτες μου και η Άνοιξη

Μέσα στις στάχτες του χθες,
όπου οι φλόγες άφησαν σιωπές,
στέκομαι, με βλέμμα θολό,
ψάχνοντας το φως.

Η γη, βαριά από τα βήματα του πόνου,
φιλάει τις πληγές της με βροχή.
Κάθε σταγόνα ένας ψίθυρος,
μια υπόσχεση που σπάει τη σιωπή.

Δεν ανθίζουν εύκολα τα όνειρα.
Οι ρίζες τους παλεύουν με πέτρες και σκουριά.
Μα μέσα στις ρωγμές,
μια αχνή πρασινάδα γεννιέται.

Ο ουρανός, χλωμός σαν θολός καθρέφτης,
μαρτυρά τον αγώνα της αυγής.
Το πρώτο φως, δειλό μα επίμονο,
ζύνει τις άκρες του σκοταδιού.

Η ελπίδα δεν έρχεται με κραυγές·
έρχεται με ψιθύρους,
με τη δροσιά του ανέμου,.

Κι αν η καρδιά μου μοιάζει με εγκαταλειμμένο πεδίο,
τα χέρια μου εμμονικά δεν παύουν να σκάβουν.
Μέσα στις στάχτες βρίσκουν τον σπόρο,
την Αναγέννηση.

Η μελαγχολία παραμένει,
σαν φίλος που στέκει δίπλα στη σιωπή.
Αλλά η ελπίδα πεισματάρια,
βρίσκει δρόμο.

*Ανατέλλει κρυφά μια άνοιξη,
όχι θριαμβευτική,
ψιθυρίζει:
"Ακόμα εδώ είμαι."*

Φυλλοβόλα Δέντρα

Σαν αιώνιοι φρουροί του άχρονου σύμπαντος,
φυλλοβόλα δέντρα, δώρα του Δημιουργού,
στέκουν μετέωρα ανάμεσα στην άνθηση της ζωής
και στη σιωπηλή παράδοση της φθοράς.

Τα φύλλα, σμαραγδένια ψιθυρίσματα της άνοιξης,
κατακλύζονται από το χρυσάφι του φθινοπώρου,
μετουσιώνονται σε χαλκοκόκκινες φλόγες,
κι ύστερα γίνονται καμβάς του ανέμου.

Ο κορμός, σιωπηλός αφηγητής του χρόνου,
αποτίναξε το βάρος των εποχών,
όπως η ψυχή απογυμνώνεται από τις αλυσίδες,
αναζητώντας την αλήθεια στο κενό του χειμώνα.

Η ύπαρξη, ένας χορός αιώνιος,
περιδινείται στο φως και στη σκιά,
εκεί όπου η ζωή γεννά το τέλος
και ο θάνατος υπόσχεται την αρχή.

Τα δέντρα, όπως κι ο άνθρωπος,
βυθίζουν τις ρίζες τους στην εύφορη γη,
ενώ τα κλαδιά τους αγγίζουν τον ουρανό,
προσμένοντας τη λύτρωση στο άπειρο.

*Η κοινωνία, ένα δάσος από συνειδήσεις,
με ρίζες που πλέκονται και διαπλέκονται.*

*Ποιος κορμός αντέχει στους ανέμους;
Ποιο φύλλο παραδίδεται πρώτο στη θύελλα;*

*Τα φύλλα, οι φευγαλέες μνήμες των δέντρων,
μεταμορφώνονται σε χούμο, γίνονται τροφή για τις ρίζες της άνοιξης.
Στην παγωνιά του χειμώνα, οι κορμοί αφουγκράζονται το σπόρο της άνοιξης.
Η πτώση δεν είναι θάνατος· είναι το σιωπηλό κάλεσμα της αναγέννησης.*

*Όταν οι ρίζες μας σφιχταγκαλιάζουν τη γη
και τα κλαδιά μας φλερτάρουν με τον ουρανό,
γινόμαστε ζωντανά σύμβολα του κύκλου.
Η φθορά μας δεν είναι τέλος, είναι το χώμα που θρέφει την επόμενη άνθηση.*

*Φυλλοβόλα και εφήμερα,
στεκόμαστε ανάμεσα στο φως και στο σκοτάδι,
κρατώντας τον σπόρο της αιωνιότητας,
που ανθίζει πέρα από τα όρια της ύπαρξής μας.*

Δεσμοί Συνειδήσεων

Λεπτές γραμμές μας κρατούν,
αόρατες, επίμονες,
μας ενώνουν και μας διχάζουν.

Ποιος αποκόβεται
χωρίς να χαθεί στον εαυτό του;

Φωνές υψώνονται,
άλλες σβήνουν στον άνεμο.

Η χορωδία σπάει,
η αρμονία γίνεται θόρυβος.
Μια σκιά σκεπάζει τον παλμό,
μια λήθη κυκλώνει τις ψυχές.

Ο άνθρωπος βαδίζει μόνος
σε δρόμους γεμάτους πλήθη.

Αγγίζει χωρίς να νιώθει,
κοιτά χωρίς να βλέπει,
μιλά χωρίς να ακούει.

Στην αντανάκλαση του σήμερα,

η ύπαρξη ξεθωριάζει.

Οι σκέψεις κορεσμένες,

οι καρδιές ακίνητες,

ο χρόνος περνά

χωρίς μνήμη, χωρίς φως.

Κι όμως, κάπου μακριά,

σαν ψίθυρος στον άνεμο,

η φλόγα καλεί.

Όχι δυνατά

μα αρκετά για να θυμίσει
ότι υπάρχει ακόμα η αρχή.

*Αρκεί μια ματιά,
μια παύση στο βιαστικό βήμα,
για να δεις ξανά
τι κρύβεται πίσω από το θόρυβο.
Μια συνείδηση που περιμένει
να βρει τον δρόμο της.*

Αντιφατική Ντίσκο

*Φώτα που αναβοσβήνουν,
χρωματιστά, σαν κύματα στη νύχτα,
χορεύουν στους τοίχους,
διαλύουν τη σιωπή με παλμούς.*

*Στο κέντρο, η πίστα καίγεται.
Βήματα πλεγμένα σε ρυθμούς αντίθετους,
χαμόγελα και μάτια που φωνάζουν
χωρίς να συναντηθούν.*

*Είναι μια ψευδαίσθηση.
Φαίνεται γιορτή, μα είναι θρήνος.
Τα σώματα αγγίζονται
χωρίς να νιώθουν.*

*Ένας καθρέφτης στη γωνία
αντανακλά κάτι άλλο:
Αλήθεια που κανείς δεν θέλει να δει,
πλήθος γεμάτο μοναξιά.*

*Αλλάζει το κομμάτι.
Η μελωδία γίνεται πιο γρήγορη,
σαν να προσπαθεί να ξεφύγει
από κάτι που την καταδιώκει.*

*Κάποιοι σταματούν για μια στιγμή,
κοιτάζουν γύρω τους
και βλέπουν ψηφίδες
που σκορπίζονται στο πάτωμα.*

*Μα ο ρυθμός είναι αμείλικτος,
τους παίρνει ξανά στο χορό,
σπρώχνοντάς τους προς τη λήθη,
προς μια διαρκή επανάληψη.*

*Στο τέλος, η ντίσκο σωπαίνει.
Μόνο η ανάσα μένει, βαριά,
σαν υπενθύμιση
ότι το φως και το σκοτάδι
πάντα χορεύουν μαζί.*

Ψηφίδες Αξιών

*Στο ψηφιδωτό της ύπαρξης,
οι άνθρωποι φέρουν χρώματα μοναδικά.
Κάποια ψηφίδα λάμπει στο φως της ελευθερίας,
άλλη κυλά στη σκιά της σιγουριάς.*

*Ότι είναι πολύτιμο για μένα,
είναι αδιάφορο για σένα.
Μια πέτρα, το θεμέλιο,
για άλλους γίνεται εμπόδιο.*

*Τα χέρια μας χαράζουν νοήματα,
ορισμοί για το καλό, το αληθινό.
Κι όμως, οι γραμμές που σχεδιάζουμε
σπάνια τέμνονται.*

*Αστρα που απέχουν έτη φωτός,
καθένα φωτίζει τη δική του γωνιά.
Κάθε φως ένα βλέμμα,
κάθε βλέμμα ένας κόσμος.*

*Ποιος μπορεί να πει ποιο χρώμα υπερέχει,
ποιο φως είναι το αληθινό;
Η αλήθεια δεν είναι μοναδική,
είναι χορός χιλιάδων μικρών φλογών.*

*Αν σταθεί, κοιτάξεις από μακριά,
το χάος μοιάζει με τάξη.
Μα αν πλησιάσεις,
τις βλέπεις,
τις άπειρες διαδρομές που δεν συναντιούνται.*

*Κι όμως, μέσα σε αυτό το χάος,
ομορφιά·
αέναη συνύπαρξη.*

Η Πριγκίπισσα

*Ήταν μια πριγκίπισσα,
με ένα στέμμα από όνειρα και χρυσόσκονη,
που ταξίδευε τον κόσμο,
όχι σε παλάτια, αλλά σε μονοπάτια άγνωστα.
Έφερε στις αποσκευές της το φως,
μα στις σκιές της, κρυβόταν το σκοτάδι.*

*Ήταν μια πριγκίπισσα,
που χόρευε κάτω από ξένους ουρανούς,
μα τα βήματά της έσερναν αλυσίδες,
αόρατες, βαριές, που μόνο εκείνη ένιωθε.
Μια δούλη των προσδοκιών,
δεμένη με νήματα από ξένες φωνές.*

*Ταξίδευε από πόλη σε πόλη,
αλλά η καρδιά της έμενε πίσω,
σε έναν κόσμο που δεν ήξερε αν ήταν δικός της.
Χαμογελούσε στους καθρέφτες,
μα μέσα τους έβλεπε τα κελιά
που η ίδια είχε φτιάξει.*

*Ήταν μια πριγκίπισσα
που δίψαγε για ελευθερία,
που φοβόταν όμως να σπάσει τα δεσμά.
Η ομορφιά της ήταν το κάστρο της,
και η φυλακή της.*

*Και μια μέρα,
κοιτάχτηκε βαθιά,
Είδε την πριγκίπισσα και τη δούλη,
την κυρίαρχη και την αιχμάλωτη.*

*Δεν ταξίδευε τον κόσμο για να βρει τη θέση της·
ο κόσμος ταξίδευε μέσα της.*

Η Γη Όλη Μιλούσε

*Η γη όλη μιλούσε,
μα βοή που κύκλωνε τον νου,
κύματα αόρατα,
λέξεις χωρίς ρίζες.*

*Δεν ήξερα αν ήταν ο άνεμος
ή οι σκιές που έσπαγαν τον καθρέφτη μου.*

Ποιος μιλούσε;

Ποιος σόπαινε;

*Οι φωνές πλήθαιναν,
πλημμύριζαν τις άκρες της ψυχής.
Ήταν άραγε η αλήθεια
ή η αντανάκλαση της επιθυμίας τους;*

*Η γη όλη μιλούσε,
και οι σκέψεις γίνονταν ζέστες,
καθρέφτες που έδειχναν πρόσωπα
που δεν αναγνώριζα.*

Τι είναι δικό μου;

Τι είναι δικό σου;

*Μια γραμμή, λεπτή σαν τον καπνό,
χόρευε μπροστά μου.*

Και τότε,

*ανάμεσα στη βοή,
αναδύθηκε η σιωπή.
Δεν ήταν η απουσία,
ήταν η αρχή.*

*Η γη όλη μιλούσε,
μα η σιωπή μιλούσε πιο βαθιά.*

Εσύ, ο Άλλος Εγώ

*Εσύ, ο άλλος εγώ,
μια φωνή που γεννήθηκε μέσα στις δικές μου,
ένα πρόσωπο που αναδύεται
μέσα από το θολό νερό των σκέψεών μου.
Είσαι ο ταξιδευτής των ονείρων μου,
ο παρατηρητής της ψυχής μου,
εκείνος που μένει όταν όλα γύρω σιωπούν.*

*Σε βλέπω στις σκιές των τοίχων,
στα φευγαλέα βλέμματα των ανθρώπων,
στα κενά ανάμεσα στις λέξεις μου.
Δεν είσαι εχθρός,
μα ούτε και φίλος·
είσαι το βάρος που κουβαλώ,
η σκιά που με ακολουθεί ακόμα κι όταν ο ήλιος χάνεται.*

*Εσύ, ο άλλος εγώ,
ζεις στα διλήμματα που δεν λύνω,
στα μονοπάτια που φοβάμαι να πάρω.
Είσαι η φωνή που ρωτά “γιατί;”
όταν η καρδιά μου ψιθυρίζει “ίσως”.
Είσαι το φως που δεν μπορώ να αγγίξω,
και το σκοτάδι που με τραβά βαθύτερα,
πιο κοντά σε μένα.*

*Είσαι εκείνος που κρατά τις αναμνήσεις
που δεν θέλω να θυμάμαι,
εκείνος που γνωρίζει τις αλήθειες
που αποφεύγω να παραδεχθώ.
Σε κατηγορώ για το φορτίο που φέρνω,
αλλά ξέρω πως είσαι μέρος μου
ένα κομμάτι που δεν μπορώ να αφήσω,
όσο κι αν το αποδιώχνω.*

Εσύ, ο άλλος εγώ,
είσαι ο καθρέφτης που δεν λυγίζει,
το είδωλο που με κοιτάζει
όταν εγώ δεν τολμώ να κοιτάζω.
Μου δείχνεις τα λάθη μου
με μια παράξενη τρυφερότητα,
σαν να λες πως αυτά είναι το κλειδί
για όσα θέλω να γίνω.

Κάθε βήμα που κάνω μακριά σου,
είναι ένα βήμα που με φέρνει πιο κοντά σου.
Γιατί εσύ είσαι η αλήθεια
που δεν μπορώ να αποφύγω,
η απόδειξη ότι δεν είμαι μόνος
ούτε στη σιωπή, ούτε στο φως.

Εσύ, ο άλλος εγώ,
δεν είσαι γυναίκα, ούτε άντρας·
είσαι η φωνή που υπερβαίνει το σώμα,
ο άνεμος που πνέει ανάμεσα στα όρια,
μια ουσία άφυλη, μα γεμάτη ύπαρξη.
Δεν σε ορίζει το όνομα, ούτε η μορφή

Εσύ, ο άλλος εγώ,
είσαι ο χάρτης του κόσμου μου,
τα σύνορα και οι θάλασσες,
οι κορυφές και οι γκρεμοί.
Είσαι το μυστήριο που προσπαθώ να λύσω,
η ερώτηση που με κρατά ξύπνιο,
η απάντηση που περιμένω να αναδυθεί
από την ομίχλη της ύπαρξής μου.

Εσύ, ο άλλος εγώ,
δεν είσαι εχθρός,
είσαι το κλειδί της ψυχής μου,

*η αρχή και το τέλος μου,
ο δρόμος που με περιμένει να τον βαδίσω.*

Η τρωτότητα των ντουέτων

*Ποιοι είμαστε όταν αφήνουμε τον άλλον να μας αντικατοπτρίσει;
Ποιοι είμαστε όταν η αρμονία μας μπορεί να γίνει αντήχηση;
Αναγκαιότητα και πληγή ταυτόχρονα.*

*Λεπτή η ισορροπία
ανάμεσα στο "εγώ" και το "εμείς".
Στην ανάγκη να παραδώσεις το "εγώ" σου
και ταυτόχρονα να παραμείνεις ολόκληρος.
Γιατί ο άλλος πάντα είναι εκεί,
να σε βλέπει, να σε ακούει,
να σε ζητάει και να σε αφήνει.
Αγάπη και αλήθεια δεν είναι πάντα άνετες.
Ενώνουν και τραυματίζουν,
με την ίδια αναγκαιότητα.*

*Ποιος είναι ο εγωιστής όταν η ανάγκη για την ένωση
παρουσιάζεται σαν μια ανοιχτή πληγή;
Ποιος είναι ο άλλος όταν η συνύπαρξη με τον εαυτό
μπορεί να γίνει ένα δύσκολο και τρωτό παιχνίδι;*

*Ποτέ δεν μπορούμε να ξέρουμε πραγματικά τι νιώθει ο άλλος.
Η συνείδηση είναι ένα αθέατο τοπίο,
μια θάλασσα που κρύβει τα βάθη της από τα ξένα μάτια.
Όσο κοντά κι αν πλησιάσουμε,
όσο βαθιά κι αν αφήσουμε τον εαυτό μας να μπλεχτεί,
οι λέξεις, οι πράξεις, ακόμα και οι σιωπές,
είναι πάντα ίχνη, ποτέ η ουσία.*

*Μπορούμε να υποθέσουμε, να φανταστούμε,
αλλά όχι να κατοικήσουμε το συναίσθημα του άλλου.
Ότι αντικατοπτρίζεται μέσα μας
περνάει πρώτα μέσα από το φίλτρο του δικού μας "εγώ",*

*διαστρεβλώνεται, ερμηνεύεται,
γίνεται δικό μας κομμάτι.*

*Και εκεί βρίσκεται η τρωτότητα του ντουέτου:
ότι ενώ αγγίζουμε τον άλλον,
παραμένει πάντα μια απόσταση ανάμεσα στα δέρματα των ψυχών μας.
Μια απόσταση που άλλοτε είναι αγκαλιά
κι άλλοτε αγκάθι.*

*Ίσως, τελικά, δεν είναι το να κατανοήσεις τον άλλον που έχει σημασία,
αλλά το να αποδεχθείς ότι δεν θα το κάνεις ποτέ ολοκληρωτικά.
Ίσως η αληθινή ένωση δεν βρίσκεται στην πλήρη κατανόηση,
αλλά στη συνεχή προσπάθεια να είσαι εκεί,
παρά την αβεβαιότητα,
παρά το άγνωστο.*

Μπλε πετρούλες

*Το ποτάμι κυλάει, ακούραστο, αδιάκοπο,
σαν μια ιστορία που λέγεται ξανά και ξανά,
χωρίς ποτέ να τελειώνει, χωρίς να επαναλαμβάνεται.*

*Η ροή του αγκαλιάζει το χρόνο,
τον μετατρέπει σε ήχο, σε κίνηση, σε ανάμνηση.*

*Εγώ, μια ταξιδιώτισσα στην όχθη του,
με τα μάτια μου να ψάχνουν τη γέφυρα,
ένα πέρασμα που δεν έρχεται ποτέ.
Και τότε βλέπω τις μπλε πετρούλες,
μικρές, φωτεινές, διάσπαρτες στο ρεύμα,
σαν ψίθυροι του νερού που μου δείχνουν τον δρόμο.*

*Δεν χρειάζεται να ξέρω πού πηγαίνω,
ούτε να δω την άλλη όχθη καθαρά.
Η ζωή είναι εδώ, στη στιγμή που πατώ,
στην κάθε πέτρα που διαλέγω με προσοχή,
καθώς η επόμενη εμφανίζεται όταν είμαι έτοιμη.*

*Κάποιες πέτρες είναι γερές, με κρατούν σταθερή,
άλλες γλιστρούν κάτω από τα πόδια μου,
θυμίζοντάς μου το νερό που πάντα κινείται,
που ποτέ δεν ζητά να μείνει ακίνητο για χάρη μου.*

*Το νερό τραγουδάει, μα εγώ δεν ακούω,
παρά μόνο τον ήχο των βημάτων μου,
κάθε φορά που μια πέτρα με στηρίζει.
Δεν υπάρχει χάρτης για αυτό το μονοπάτι,
μόνο η καρδιά μου που μαθαίνει να ισορροπεί.*

*Οι μπλε πετρούλες είναι μικρές, σχεδόν εύθραυστες,
μα μοιάζουν να ξέρονται πού με οδηγούν.
Κάθε μία είναι ένας κόσμος από μόνη της,*

*ένα όνειρο που περιμένει να το ζήσω,
μια υπόσχεση ότι το επόμενο βήμα θα φανεί.*

*Και καθώς περνώ από το ένα βήμα στο άλλο,
ανακαλύπτω πως το ποτάμι δεν είναι αντίπαλος.
Είναι ο χορός που με προσκαλεί να συμμετέχω,
να αφήσω τον φόβο μου να γίνει ρεύμα,
και τη χαρά μου να φωτίσει το μονοπάτι.*

*Δεν έχει σημασία αν το ποτάμι είναι βαθύ,
αν ο ουρανός καθρεφτίζεται στα νερά του,
ή αν η ροή του κάποτε με παρασύρει.
Σημασία έχουν οι μπλε πετρούλες,
αυτές που με καλούν να συνεχίσω,
να πατήσω, να εμπιστευτώ, να χαμογελάσω.*

*Και όταν κοιτάζω πίσω, θα δω
ότι δεν ήταν το ποτάμι που με ταξίδευε,
αλλά το θάρρος μου να προχωρώ
πάνω στις μικρές, φωτεινές στιγμές της ζωής.*

Ανάπαυλα και απόηχος

*Σε μια στιγμή σιωπής,
ανάμεσα σε δύο ανάσες,
ο κόσμος μοιάζει ακίνητος,
και ο χρόνος λησμονεί να κυλήσει.*

*Ανάπαυλα, χάδι της ψυχής,
μια παύση στο άσμα της ζωής,
ένα λιμάνι που αγκαλιάζει το κύμα
προτού ξαναχαθεί στον ωκεανό.*

*Ο απόηχος, μια φωνή μακρινή,
αντίλαλος όσων ειπώθηκαν,
ψιθυρίζει μυστικά στα αυτιά του ανέμου,
ενώ το παρελθόν συναντά το παρόν.*

*Μαζί, είναι σαν χορός στο ημίφως,
ο παλμός που ξεκουράζεται,
ο χτύπος που επιμένει.
Ανάπαυλα για το σώμα,
απόηχος για την καρδιά.*

*Κι εμείς, σ' αυτή τη σιωπή,
ανακαλύπτουμε ξανά το "είναι",
σαν το φως που διαπερνά το δάσος,
ψάχνοντας τη δική του θέση στον ουρανό.*

Δέκα λόγοι για να περπατάς πολύ

*Περπάτησε στην άκρη της ημέρας,
όπου ο ήλιος σκιάζει τα βήματα σου,
να βρεις το ψήφισμα της ψυχής,
το ψηφιδωτό της ζωής, που σμιλεύεται
από κάθε βήμα, από κάθε ανάσα.*

*Προσπάθησε να αισθανθείς τη γη κάτω από τα πόδια σου,
να θυμηθείς την πρώτη φορά που περπάτησες,
όταν ο κόσμος ήταν νέος και αθώος,
και το βήμα σου ήταν ελεύθερο,
χωρίς βάρη και σκοτούρες.*

*Να κοιτάξεις ψηλά και να δεις τα σύννεφα
να χορεύουν στον αέρα,
όπως οι σκέψεις σου, που αναπτύσσονται
με κάθε βήμα, με κάθε κίνηση του σώματος,
που σε ενώνει με το σύμπαν.*

*Να ακούσεις την σιωπή του κόσμου,
όταν τα βήματά σου σπάνε την ηρεμία,
και η σιωπή γίνεται η φωνή του νου,
που αναζητά νόημα σε κάθε γωνιά,
σε κάθε δρομάκι, σε κάθε ποταμάκι.*

*Προσπάθησε να βρεις το μονοπάτι σου,
όχι το εύκολο, αλλά εκείνο που περνά
μέσα από τα περάσματα της ψυχής,
το μονοπάτι που γεμίζει το κενό
με το φως του εαυτού σου.*

*Να αγαπήσεις την κούραση των ποδιών,
γιατί είναι η απόδειξη ότι ζεις,
ότι κινείσαι, ότι υπάρχουν*

*κι ότι η ζωή δεν είναι ποτέ στάσιμη,
αλλά συνεχώς εξελίσσεται.*

*Να αναγνωρίσεις το φως του απογεύματος,
που τυλίγει τα βήματά σου με μαγεία,
και να θυμηθείς ότι το φως
είναι πάντα εκεί, ακόμα κι όταν φεύγει,
σαν μια μνήμη που φωτίζει την καρδιά σου.*

*Προσπάθησε να συναντήσεις το άγνωστο,
σε κάθε γωνία, σε κάθε στροφή,
γιατί η συνέχεια δεν είναι μόνο προορισμός,
αλλά και το ταξίδι της ανακάλυψης
των κρυφών γωνιών του κόσμου και του εαυτού σου.*

*Να νιώσεις την αίσθηση της ελευθερίας,
όταν τα πόδια σου κινούνται χωρίς φραγμούς,
και κάθε βήμα σε απομακρύνει
από την αίσθηση του "πρέπει",
φέροντάς σε πιο κοντά στην ουσία του "είναι".*

*Να αφήσεις πίσω σου τα άγχη,
να αφήσεις τις σκέψεις να βαρύνουν,
γιατί το περπάτημα είναι το ακριβώς αντίθετο
από το ψάξιμο για απαντήσεις.
Είναι η πορεία με την αβεβαιότητα,
η αποδοχή του ψηφιδωτού της ζωής.*

Ονειρικές αντιφάσεις

*Στέκομαι στην άκρη του κόσμου,
πατώντας πάνω σε συντρίμμια και σε βάσεις.
Αναζητώ την αλήθεια σε έναν καθρέφτη που δεν μου δείχνει ποτέ το πρόσωπο μου.*

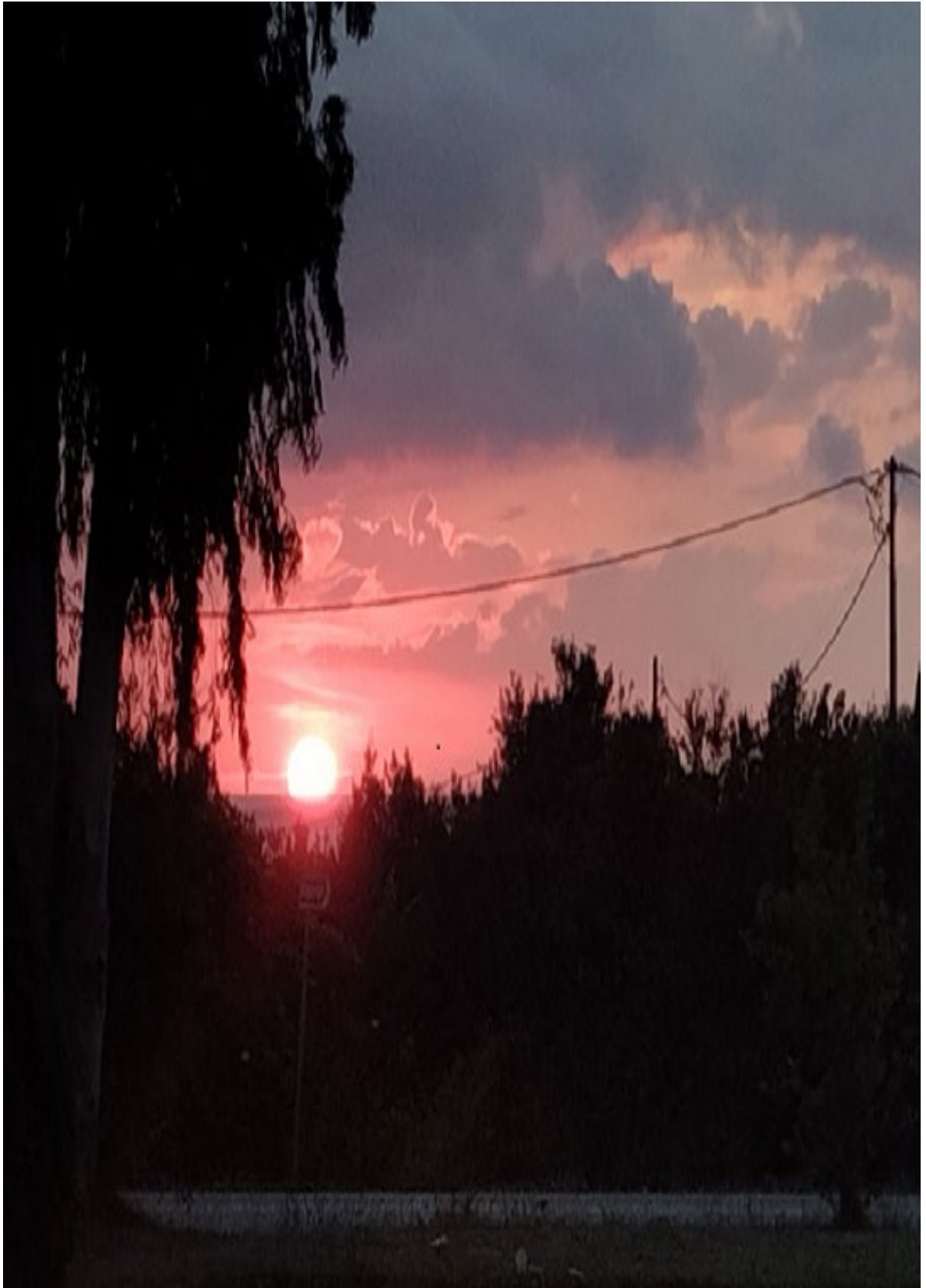
*Τι είναι αυτό που βλέπω, όταν τα μάτια μου είναι κλειστά;
Η ελπίδα, ή η απελπισία που προσπαθεί να τη νικήσει;*

*Ζω μέσα σε έναν κόσμο που αμφισβητώ,
και όμως παραμένω σφιχτά δεμένη με τις ψευδαισθήσεις του.
Μιλώ για ελευθερία και όμως με κρατούν τα δεσμά της λογικής μου,
όσο πιο πολύ τρέχω να ξεφύγω, τόσο περισσότερο μπερδεύομαι.*

*Ποια είναι η αλήθεια, όταν η ψευδαίσθηση είναι τόσο οικεία;
Ποιο είναι το τέλος, όταν κάθε δρόμος που ακολουθώ φέρνει μόνο αρχές;
Στον κόσμο των ανατροπών, οι απαντήσεις είναι ερωτήματα,
και κάθε βήμα με οδηγεί πιο κοντά στο κενό που φαντάζει γεμάτο.*

*Αυτή η μάχη μέσα μου,
με κρατά ζωντανή, με κάνει να αμφιβάλλω.
Αλλά ίσως να είναι αυτό το μόνο πράγμα που είναι αληθινό:
η αναζήτηση, το ερώτημα που δεν μπορεί να βρει,*

Η τελική απάντηση.

Ο καιρός εκεί που είσαι

*Ο καιρός εκεί που είσαι
είναι η καθημερινή μου σκέψη,
σαν γλυκόπικρη καραμέλα που δεν ξέρω γιατί διάλεξα.
Μάλλον μοιάζει με τον ήχο της βροχής
που μου ψιθυρίζει τα μυστικά του κόσμου,
κι ας μην τα καταλαβαίνω πάντα.*

*Ο καιρός εκεί που είσαι
δεν ανήκει σε κανέναν.
Είναι το παρελθόν που καταρρέει στο παρόν μου
και το μέλλον που προβάλλεται αβέβαιο,
μια αιωνιότητα που παλεύει να υπάρξει,
χωρίς να γνωρίζει τι να κάνει με τον εαυτό της.*

*Ο καιρός εκεί που είσαι
είναι η γεύση του αναπόφευκτου,
αέρας που καταπιέζει την καρδιά μου
κι ας ελπίζει πως η ψυχή μπορεί να τον νικήσει.
Αλλά ίσως ο καιρός αυτός να είναι απλώς
η αληθινή φύση του κόσμου:
ένα συνεχές "εδώ", χωρίς αρχή ή τέλος.*

Ανακάλυψη του προφανούς

*Υπήρχε από πάντα,
πριν τις λέξεις, πριν την ανάσα.
Ένα βλέμμα που έμαθε το φως σου
πριν καν το δεις.*

*Τα χέρια που έπλασαν τη σιωπή σου,
την έκαναν να μοιάζει με μουσική.
Δεν ήταν ποτέ για να σε κρατήσουν,
ήταν πάντα για να σε αφήσουν
να βρεις τη δική σου πτήση.*

*Κάθε στιγμή, μια ψηφίδα,
μια μικρή λάμψη σε μεγάλο σχέδιο.
Αόρατα χέρια συνθέτουν το ψηφιδωτό,
όπου το χρώμα σου συναντά το δικό τους.*

*Δεν είναι τέλειο, μα είναι αληθινό,
η τέχνη της φροντίδας που δεν ζητά αντάλλαγμα.*

*Κάθε ρωγμή, κάθε λάθος,
ένα μέρος της ομορφιάς του.*

*Αγάπη χωρίς όνομα,
χωρίς προορισμό,
σαν ποτάμι που κυλάει αθόρυβα,
προσφέροντας νερό χωρίς να ζητάει τίποτα.*

*Και καθώς μεγαλώνεις,
η αγάπη αυτή γίνεται σκιά,
όχι για να κρύψει το φως σου,
αλλά για να σου θυμίζει
ότι μπορείς να φωτίσεις μόνος σου.*

*Δεν ζητά τίποτα πίσω.
Ίσως μόνο να δεις,*

*έστω και για μια στιγμή,
πως ότι φαίνεται προφανές
είναι το πιο σπάνιο.*

Εξομολόγηση του Ευχαριστώ

Σ' ευχαριστώ για τις στιγμές που δεν μίλησες,
Για τα βλέμματα που έμειναν κρυφά,
Για τη σιωπή που μίλησε περισσότερο από τις λέξεις.
Ευχαριστώ για την χρόνια αίσθηση ότι ήμουν απομονωμένη και ελεύθερη,
Κι ας ήξερες πως ήμουν πάντα δεμένη.

Ευχαριστώ για κάθε στιγμή που με άφησες να είμαι αδύναμη,
Να βυθιστώ και να ανασηκώνομαι ξανά.
Δεν υπήρχε ανάγκη για να με σώζεις,
Αλλά το έκανες, χωρίς να το ξέρεις.
Κι έτσι κάθε ευχαριστώ είναι μικρότερο από αυτό που αξίζεις.

Ευχαριστώ για τα μάτια που δεν κοίταξαν μόνο προς το μέλλον,
Αλλά έμειναν στην ίδια στιγμή, όταν ήμουν παιδάκι εκεί.
Γιατί τελικά, αυτό που μετράει δεν είναι τι λέμε,
Αλλά τι καταλαβαίνουμε σιωπηλά.

Και ίσως, το μεγαλύτερο "ευχαριστώ" να είναι εκείνο που δεν είπα ποτέ,
Αλλά το ένιωσα σε κάθε λέξη που δεν χρειάστηκε να ειπωθεί.

Τελευταία ψηφίδα

Σχεδόν δύο χρόνια πήρε για να το αποφασίσω,

να ψάξω τα μέρη μου,

να βρω πιο θα είναι και το τελευταίο ψηφίο.

Με ταπεινώνει.

Τότε η εξομολόγησις, αποφάσισα ότι έπρεπε να γίνει.

Τα έβαλα όλα κάτω, τακτοποίησα τη σειρά.

Σήκωσα το τηλέφωνο και μίλησα.

Για σένα

Η ζωή δεν είναι ποτέ απόλυτα ξεκάθαρη, αλλά μέσα στην αβεβαιότητα και την τρωτότητα, την προσπάθεια αυτογνωσίας, ανακαλύπτουμε την ομορφιά της αναζήτησης.

Μπορεί να ταξίδεψες μαζί μου στις ελάχιστες λέξεις μου.

Ελπίζω το *Ψηφιδωτό* να αφήσει κάτι πίσω του, έστω και μικρό, κάτι που να σε συνοδεύει, όπως μπλε πετρούλες που φωτίζουν το μονοπάτι, οδηγώντας μας στη συνέχεια του ταξιδιού μας.